

KRÁL STRACHU

Splendidum družstvo

Edgar Wallace

KRÁL STRACHU

EDGAR WALLACE

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

KRÁL STRACHU

Copyright © Edgar Wallace, 1927

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Translation © Tereza Novotná, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-366-3 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-367-0 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-368-7 (PDF)

Z anglického originálu *Terror keep by Edgar Wallace* přeložila Tereza Novotná.

Obsah

PROLOG

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

PROLOG

V Broadmoorském azylu pro duševně choré zločince není zvykem, dalo by se říct je zakázáno, aby ti, kteří mohou zařízení navštěvovat, věnovali jakoukoli pozornost kterémukoli z pacientů, ať už je muž sebevíc nechvalně známý, než ho lékařská komise a milosrdní soudci umístí do tohoto beznadějného azylu. Přesto nemocniční sanitáři často kývali hlavou směrem k Johnu Flackovi, vysokému, hubenému muži ve volném, fádním županu, který pomalu chodil po dvoře s rukama za zády a skloněnou hlavou, s nikým nemluvil a jen málokdo ho oslovoval.

„Je to Flack... Ten nejchytřejší zločinec na světě... Šílený John Flack... devět vražd...“ slyšel často šepot za svými zády.

Ostatní vrazi držení v Broadmooru ve svých zvláštních, vzácných chvílích jasnozřivosti cítili nemalou hrdost na svou blízkost se starým Johnem. Dozorci, kteří starce v noci zamykali v cele a hlídali ho, jak spí, si na něj nestěžovali, protože se choval tiše a během šesti let, které tam strávil, ho nikdy nezachvátily záchvaty násilí, které tak často zachvacovaly mnohdy i nevinné ubožáky, kteří končili na nemocničním lůžku a v horším případě v cele s gumovými stěnami.

John Flack trávil většinu času psaním a čtením, protože byl skutečně geniální zločinec a psal s ohromující rychlostí. Své velké

dílo věnoval zločinu a už jím zaplnil stovky sešitů. Velitel se k jeho koníčku choval s uznáním a dokonce mu dovolil si zápisníky ponechat v naději, že je nakonec přidá do svého již tak zajímavého muzea.

Jednoho dne starý John jako velký ústupek dovolil velitelovi přečíst si jeden ze svých zápisníků, a když velitel uviděl název, nemohl skrýt svůj úžas. Na titulní stránce stálo: *Technika vyloupení banky se dvěma strážemi.*

Velitel, bývalý voják, přečetl tento zvláštní pokyn jedním dechem a čas od času se poškrábal na hlavě, protože tento dokument, psaný úhledným, rovnoměrným rukopisem Johna Flacka, připomínal svou přesností a promyšleností divizní útočný plán. Ani jeden detail nebyl ponechán bez povšimnutí, každá eventualita byla předvídána. Dokonce existoval recept na lektvar, který měl *neutralizovat strážného ve službě venku*, s poznámkou, která stojí za citaci:

Pokud není možné tento lék získat, doporučuji, aby se s takovými příznaky obrátil na nějakého vesnického lékaře... Lékař předepíše určitý lék v malých dávkách. Bude nutné nasbírat šest lahviček tohoto léku a získat z nich potřebný lektvar následujícím způsobem...

„A kolik si toho už napsal, Flacku?“ zeptal se důstojník.

„Hodně,“ řekl John Flack a pokrčil hubenými rameny. „Dělám to pro zábavu, jen abych si osvěžil paměť. Napsal jsem šedesát tři knih a tato díla jsou dokonalá. Za šest let, co jsem tady, jsem přišel s vylepšením svého starého systému.“

Co je tohle za vtip? Velitel, ačkoliv velmi dobře věděl, co jsou jeho svěřenci zač a co se od nich dá očekávat, byl v rozpacích.

„Chceš říct, že jsi sepsal encyklopedii zločinů?“ zeptal se nevěřicně. „A kde ty spisy máš?“

Starcova tenká ústa se zkřivila opovržlivým úsměvem, ale neodpověděl.

Šedesát tři ručně psaných svazků obsahovalo znalosti, které John Flack nashromáždil po celý svůj život, na což byl hrdý. Jindy, když se velitel ptal na toto úžasné literární dílo, Flak řekl: „Ten, do jehož rukou se to dostane, si bude moci vydělat obrovské jmění...“ A po zamyšlení dodal: „Pokud bude samozřejmě chytrý, protože nyní, v naší době vědeckých objevů, to, co dnes překvapuje svou novostí, bude zítra samozřejmost.“

Velitel ve skutečnosti hned neuvěřil existenci těchto knih, ale velmi brzy po tomto rozhovoru musel změnit názor. Scotland Yard, seriózní organizace, která neměla ve zvyku honit chiméry, vyslala do Broadmooru jistého vrchního inspektora Simpsona, muže zcela postrádajícího fantazii. Jeho rozhovor s bláznivým Johnem Flackem byl krátký.

„K vašim knihám, Jacku,“ řekl. „Bylo by hrozné, kdyby se dostali do nesprávných rukou. Ravini říká, že máte schovaných asi sto svazků...“

„Ravini?“ starý John Flack se ušklíbl. „Podívejte, Simpsono, nebudete mě v tomhle hrozném místě držet do konce života, že ne? Jestli tu mám být do smrti na rovinu říkám: jednoho dne si vyberu temnější noc (můžete to říct veliteli, pokud chcete) a uteču odsud. A pak si promluvím s tím Ravinim.“

Jeho hlas zněl velmi zvučně a v očích starce vzplanul oheň, který Simpson důvěrně znal.

„Máte sny, Simpstone, ne? Já mám tři! Nejdřív jsem snil o tom jak vymyslet nový způsob, jak zbohatnout o milion, ale to není důležité. Za druhé – Reeder a můžete mu to klidně říct. Sním o tom, že se s ním setkám tváří v tvář za příjemné temné mlhavé noci, kdy policie nedokáže poznat, odkud křik přichází. A můj třetí sen je Raviní. George Ravini má jen jednu šanci, jak se se mnou neseťkat – zemřít přirozenou smrtí, než se odsud dostanu!“

„Zbláznil jste se?“ vyhrkl Simpson.

„Proto se tu ještě zdržuji,“ řekl John Flack rozvážně.

Tento rozhovor se Simpsonem a ten předchozí s velitelem byly nejdelšími rozhovory, které Flack vedl za šest let, které strávil v Broadmooru. Když slavný zločinec nepsal, často se tiše procházel po nemocničním dvoře a zachmuřeně se díval pod nohy. Někdy došel k určitému místu u vysoké zdi a prý tam vyhazoval dopisy ven, což je však velmi nepravděpodobné. Je pravděpodobnější, že si pro tyto účely našel posla, který jeho četné tajemné zprávy nosil ven a přinášel zpět krátké, jednoslabičné odpovědi. Velmi se sblížil s velitelem stráže svého oddělení a jednoho časného rána byl tento muž nalezen s podříznutým hrdlem. Dveře oddělení se rozlétly – John Flack se vyřítíl do světa, aby si splnil své sny.

Kapitola 1

Margaret Belmanovou trápily dvě věci, když cestovala vlakem Southern Express do Salford Junction a dále po vedlejší trati do Siltbury. Zaprvé, a vůbec ne překvapivé, jsou rychlé změny, které se v ní odehrávají, a způsob, jakým již ovlivnily pana Reedera, klidného a vyrovnaného muže středního věku. Když oznámila svůj úmysl opustit město a najít si tam práci, mohl být našťvaný; alespoň špetka lítosti by se hodila. On se naopak dokonce zdál být šťastný.

„Obávám se, že nebudu moci často navštěvovat Londýn,“ řekla.

„Úžasné!“ řekl celý rozzářený a dodal ještě něco o tom, jak je někdy užitečné změnit prostředí a jak je skvělé žít v lůně přírody. Vlastně ho už několik týdnů neviděla v tak dobré náladě a nutno říct, že to bylo dost nepříjemné.

Margaret Belmanová se při vzpomínce na své zklamání a rozmrzelost zašklebila ve své milé tváři. Samozřejmě, po takových slovech se myšlenky na to, že se tohoto místa vzdá, vypařily. Ne, rozhodně si nemyslela, že má práci sekretářky s platem šest set liber ročně zaručenou. Navíc se pro tuto pozici naprosto nehodila, neměla žádné zkušenosti v hotelnictví a obecně byla šance, že ji na tuto práci přijmou, velmi mizivá.

Pokud jde o dotěrného Itala, který tak vytrvale usiloval o její známost, byl to prostě jeden z těch nepříjemných mladých mužů, kteří jsou až příliš důvěrně známí každé dívce, jež je nucena si vydělávat na živobytí sama, a které by za jiných okolností už dávno vyhnala z mysli.

Ale to ráno ji sledoval celou cestu na nádraží a musel ji slyšet, jak říká své kamarádce, která ji vyprovázela, že se vrátí ve čtvrt na sedm. Samozřejmě by stačilo kontaktovat jakéhokoli policistu... ale zveřejnit to! Srdce každé rozumné dívky by se při pomyšlení na takovou zkoušku zachvělo. Takže se s tím budu muset vypořádat sama. Vyhlídky nebyly zlé a tyto dva důvody dohromady stačily k tomu, aby zničily den, který by za jiných okolností mohl být radostný a zajímavý. No, co se týče pana Reedera...

Margaret Belmanová se zamračila. Bylo jí dvacet tři let, ve věku, kdy pozornost nezralých mladíků už nevyvolává potěšení. Na druhou stranu, ani muži, kterým je kolem padesáti, se nezdají být nijak zvlášť atraktivní. A pak jsou tu ty ošklivé kotlety, kvůli kterým pan Reeder vypadá hrozně jako skotský komorník. Ne, samozřejmě, že je roztomilý...

Nedokázala se však definitivně rozhodnout, co k panu Reederovi chová, zda lásku, nebo podráždění, protože vlak už projel křižovatkou a před očima se jí objevila nečekaně malá stanice Siltbury.

Nádražní drožkář zastavil svého sklíčeného koně u malé brány.

„Raději byste se měla vydat touhle cestou, slečno,“ řekl a ukázal bičem. „Vyjdete rovnou u kanceláře pana Davera, je úplně na konci.“

Chytrý starší muž už nejednou vozil do hotelu Larms mladé kandidátky, které chtěly pracovat jako sekretárky, a nebylo pro něj

těžké uhodnout, že tato dívka (nejhezčí ze všech jeho předchozích pasažérek) sem nepřišla relaxovat. Za prvé, neměla žádná zavazadla a průvodčímu bezmyšlenkovitě dala celou svou jízdenku, takže za ní musel běžet závratnou rychlostí, aby jí vrátil polovinu na zpáteční cestu.

„Mám na vás tady počkat, slečno?“

„Ano, prosím,“ řekla Margaret Belmanová spěšně a slezla ze starého dvoumístného kočáru.

„Máte schůzku?“

Řidič byl místní a místní jsou obvykle prostí lidé a lze jim odpustit určité nedostatky.

„Neptám se jen tak,“ vysvětlil a pečlivě volil slova. „Víte, mnoho dívek přichází do hotelu Larms bez pozvání a majitel s nimi ani nechce mluvit. Vidíte, prostě vystříhnou inzerát a jdou za ním, ačkoli v inzerátu stojí: nejdřív pište. Už jsem k němu vzal několik takových, jako jste vy, a žádná z nich nedostala místo. Záleží mi na vás!“

Dívka se usmála.

„Mohl jste na to dívky upozornit na nádraží,“ odpověděla vesele. „Pak by nemusely utrácet peníze za taxi. Ano, mám schůzku.“

Z místa, kde stála u brány, byl hotel Larms jasně viditelný. Budova vůbec nepřipomínala hotel, natož drahý soukromý penzion, o kterém Margaret věděla, že to ve skutečnosti je. Stará část budovy, kde se původně nacházel starý penzion, byla okamžitě viditelná, ačkoli její šedé rovné stěny byly téměř úplně skryty břechanem, který se již rozšířil i do nové, později postavené části budovy.

Pohlédla na hladký zelený trávník, kde stálo několik proutěných židlí a stolů, a pak se podívala na růžový sad, který i v

pozdním podzimu překypoval barvami. Za trávníkem se rozkládal borový háj, který se zdál táhnout až k okraji útesu. Margaret se dokonce podařilo rozeznat modravý pruh moře a neurčitý oblak kouře, který vypouštěl nějaký neviditelný parník za plochým horizontem. Lehký závan větru k ní přinesl vůni karafiátů a ona ji s potěšením vdechovala.

„Rozkošné!“ vydechla dívka.

Řidič přikývl, ano, to nebylo špatné, a znovu namířil bičík.

„Měla byste jít, do toho malého čtvercového domu... Přistavěli ho teprve před pár lety. Pan Daver je spisovatel, psaní ho baví víc než řízení hotelu.“

Otevřela dubovou bránu a šla po dlážděné cestě k spisovatelovu útočišti. Květiny rostly po obou stranách cesty, takže měla dokonce pocit, že prochází nějakou květinovou zahradou. Hospodářská budova měla jedno vysoké úzké okno a malé zelené dveře. Margaret si museli všimnout, protože jakmile zvedla ruku k mosaznému knoflíku zvonku, dveře se otevřely.

Byl to nepochybně sám pan Daver. Vysoký, hubený muž asi padesáti let s legrační žlutou tváří šibalského skřítky a šibalským úsměvem. Margaret se jen těžko držela, aby se nerozesmála, když ho uviděla. Pan Daver vystrčil horní ret a přečníval přes jeho spodní ret. Nebýt jeho hubenosti a vrásek, vypadal by velmi podobně jako nějaký podivný, hloupý, laskavý elf. Jeho doširoka otevřené, jako by překvapené, hnědé oči, vráscité čelo a rozčuchané vlasy trčící všemi směry to jen podtrhovaly.

„Slečna Belmanová?“ zeptal se.

Lehce šišlal a měl ve zvyku si zakládat ruce před sebou, jako by se velmi bál, že by si někdo mohl myslet, že nemá dobré vychování.

„Pojďte dál, pojdte do mého malého pokojíčku,“ řekl a poslední slovo zdůraznil tak silně, že se Margaret málem zasmála.

Malý pokojíček se ukázal být velmi útulnou kanceláří, jehož jedna stěna byla zcela zaplněna knihami. Zavřel dveře a s krátkým, nervózním smíchem jí přisunul židli.

„Jé, jsem tak rád, že jste přišla. Jak jste se sem dostala? Jsem si jistý, že cesta byla příjemná. A co Londýn? Musí být horko a dusno? Obávám se, že ano. Dáte si čaj? Samozřejmě, že ano!“

Kladl otázky tak rychle a odpovídal na ně tak rychle, že nemohla něco říct. Zvedl telefon a požádal o čaj ještě dříve, než souhlasila.

„Jste mladá... Velmi mladá,“ smutně zavrtěl hlavou. „Dvacet čtyři... Ne? Vlastníte psací stroj? Hloupá otázka, že?“

„Jsem vám velmi vděčná, že jste mě přijal, pane Davere,“ řekla, „ale pochybuji, že vám budu vyhovovat. Nemám vůbec žádné zkušenosti v hotelnictví a plat, který nabízíte, chápu, že...“

„Uklidněte se,“ přerušil ji pan Daver a vážně zavrtěl hlavou, „práce je jednoduchá a je jí málo, ale chci se jí zbavit. Mám hromadu vlastní práce,“ řekl a ukázal na stůl zavalený papíry. „Potřebuji ženu, která by se starala o mé záležitosti... Zastupovala by mé zájmy. Někoho, komu bych mohl věřit. Víte, já věřím, že se lidi dají soudit podle tváře. Věříte tomu? Chápu, věříte. A taky podle rukopisu... Myslíte si to taky, skvělé! Už tři měsíce zveřejňuji inzeráty a už jsem viděl třicet pět uchazeček. To je nepředstavitelné! Jejich hlasy... Hrůza! Soudím lidi podle hlasu... Ach, a vás taky! Když jste v pondělí volala, řekl jsem si: “To je ten hlas, který hledám!”“

Sevřel ruce před sebou tak pevně, že mu zbělaly klouby, a tentokrát opět Margaret musela potlačit smích.

„Pane Davere, o vedení hotelu nevím vůbec nic, ale myslím, že se to můžu naučit, a tu práci rozhodně chci. A plat, který nabízíte, je docela dobrý.“

„Je docela dobrý,“ zopakoval muž tiše a dodal: „Jak legračně to zní ve srovnání...! Moje hospodyně přichází... Aha, nese čaj! Děkuji, paní Bartonová.“

Dveře se otevřely a vešla žena se stříbrným podnosem. Byla oblečená velmi úhledně, celá v černém. Vybledlé oči se jen nepatrně podívaly směrem k Margaretě, která pokorně stála ve dveřích a čekala, až pan Daver domluví.

„Paní Bartonová, přijela nová sekretářka moji společnosti. Měla by být umístěna do lepšího pokoje. Třeba do modrého. Ale...,“ vzrušeně si kousl do rtu. „Možná tohle není vaše oblíbená barva?“

Margaret se zasmála.

„Každá barva je moje oblíbená,“ zvolala. „Ale ještě jsem se nerozhodla...“

Opět ji skočil do řeči: „Paní Bartonová vám ukáže dům... Ukáže vám vaše pracoviště a váš pokoj.“

Ukázal na dveře a než si dívka uvědomila, co dělá, následovala hospodyně do úzké chodby, která spojovala soukromou kancelář pana Davera s domem. Margaretu zavedla do prostorné haly s vysokými zdmi, která zabírala přední část budovy.

„Banketní sál,“ hlas paní Bartonové byl tenký a neobvykle bezvýrazný a její zvyk polykat konce slov v ní prozrazoval, že je rodačkou z londýnského East Endu. „Máme jen tři hosty. Pan Daver je výjimečný člověk. V zimě máme mnohem více hostů.“

„Tři hosté! Není to moc výnosný podnik,“ poznamenala dívka. Paní Bartonová si pohrdavě odfrkla.

„Pro pana Davera není příjem to hlavní. Společnost je pro něj důležitější. Dokonce si tu zřídil hotel jen proto, že rád pozoruje lidi, jak přicházejí a odcházejí.“

„Cože“ dívka byla zmatená. „Co tím myslíte?“

„No, mně se to nelíbí,“ řekla paní Bartonová klidným, bezvýrazným hlasem.

Za banketní síní se nacházel menší, mnohem pohodlnější obývací pokoj se skleněnými dveřmi. Na trávníku před domem seděli tři lidé. Pili čaj. Prvním je starší kněz s neproniknutelnou, přísnou tváří. Žvýkal toast a četl církevní noviny, aniž by si všímal svých sousedů. Druhá je dívka zhruba stejného věku jako Margaret. Přestože byla nápadně bledá, byla velmi krásná. Dívka se podívala na Margaret svýma velkýma tmavýma očima, ale hned zase stočila zrak ke svému společníkovi, muži asi čtyřiceti let, který vypadal jako důstojník.

Margaret a paní Bartonová vystoupaly po širokém schodišti do druhého patra a teprve tam hospodyně tyto lidi „představila“: „Kněz je ctihodný děkan Jihoafrické republiky, dáma je slečna Olga Creweová a druhý pán je plukovník Hotling... To jsou naši hosté. A tady je váš pokoj, slečno.“

Vskutku, pokoj byl hezký. Dá se s jistotou říct, že Margaret o takovém pokoji snila celý život. Nejenže byl krásně zařízený, ale stejně jako všechny ostatní pokoje v hotelu Larms (jak později zjistila Margaret) měl dokonce i vlastní koupelnu. Jeho stěny byly z poloviny obložené panely a podél stropu se táhly těžké dřevěné

trámy. Margaret uhodla, že parkety byly položeny na staré kamenné podlaze.

Poté, co se rozhlédla po místnosti, si dívka povzdechla. Bude velmi těžké tuto pozici odmítnout... Ale proč by ji měla odmítat? Tohle nemohla pochopit, ať se dělo cokoli.

„Je to krásný pokoj,“ řekla, ale paní Bartonová se jen lhostejným pohledem rozhlédla po pokoji.

„Je starý,“ namítla hospodyně. „Nemám ráda staré domy. Bydlela jsem v Brixtonu.“

Zde zmlkla, pohrdavě si odfrkla a zacinkala klíči v ruce.

„Předpokládám, že jste se už usadila?“

„Usadila? Myslíte, jestli jsem tu pozici přijala? Ještě jsem se nerozhodla.“

Paní Bartonová se rozhlédla s jakýmsi nepřítomným pohledem a dívka nabyla dojmu, že chce toto místo nějak pochválit, říct něco, co by Margaret přesvědčilo, aby se konečně rozhodla nabídku přijmout.

„Chápu,“ řekla nakonec hospodyně a Margaret se usmála.

Když se vrátila obývacím pokojem, znovu uviděla tři hosty malého penzionu. Tentokrát plukovník šel sám a kněz s dívkou pomalu přecházeli trávník a o něčem si povídali. Pan Daver seděl u svého stolu, vysoké čelo si opíral o ruku a okusoval konec pera, když paní Bartonová zavřela za sebou dveře a nechala je o samotě.

„Pokoj se vám samozřejmě líbil. Takže začínáte... Kdy? Myslím, že od příštího týdne. Jaká úleva! Viděla jste paní Bartonovou přece.“
Přešel k důvěrnému šepotu a šibalsky ukázal prstem ke dveřím.
„Rozumíte teď? Souhlasíte s tím, že ona mi sekretářku dělat

nemůže? Těžko vyřeší ty drobné spory, které nevyhnutelně vznikají mezi hosty. Potřebuji dámu...”

Pevně přikývl, své šibalské oči nespouštěl z Margaret a vyčnívající horní ret se mu podivně zkřivil, což mělo naznačovat veselý úsměv.

„Moje práce tím trpí, jak bych to řekl: neustále se nechat rozptylovat nejrůznějšími malichernostmi. Jen si pomyslete, musím strávit čas stavěním tenisové sítě. Tohle je nesnesitelné!”

„Hodně píšete?” zeptala se Margaret. Měla pocit, že konečné rozhodnutí musí být odloženo na poslední chvíli.

„Ano. O zločinech. Aha, zaujalo vás to? Pracuji na encyklopedii zločinů!” řekl významným, ba až slavnostním hlasem.

„O zločinech?”

Přikývl.

„Tohle je jeden z mých koníčků. Jsem bohatý a můžu si dovolit koníčky. Celé tohle místo je moje vášeň. Ročně prodávám čtyři tisíce, ale s tím jsem v pohodě. Své hosty si vybírám sám. Pokud se někdo ukáže být nudný a unaví mě, požádám ho, aby odešel... Řeknu mu, že se do jeho pokoje stěhuje někdo jiný. Mohl bych to udělat, kdyby to byli moji přátelé? Ne. Nemám o ně zájem. Tito lidé prostě obývají dům. Bydlí vedle mě a jejich pozorování mi dělá radost. Tak kdy začnete?”

Váhavě odpověděla: „Myslím...”

„Od pondělí? Perfektní!” chytil ji za ruku. „Neměla by jste se tu cítit osamělá. Pokud vás moji hosté nudí, pozvěte své přátele. Mohou tady zůstat, jak dlouho budou chtít. Tak se uvidíme v pondělí!”

Když se vracela po zahradní cestě k čekajícímu taxikáři, stále ji přemáhal neurčitý pocit zmatku a velmi zřetelný pocit nejistoty.

„Tak co, slečno, sehnala jste místo?“ zeptal se přátelský taxikář.

„Myslím, že ano,“ odpověděla zamyšleně Margaret.

Otočila se a podívala se na hotel Larms. Na trávníku před domem nikdo nebyl, ale o kousek blíž se objevila ženská postava. Avšak jen na okamžik, v další vteřině zmizela mezi vavřínovými keři, které se táhly podél zdi ohraničující areál malého hotelu. Je zřejmé, že tam vedla nějaká cesta. Paní Bartonová, neboť to byla ona, si tiskla ruce k obličeji a když vstoupila do tohoto útočiště, dolehl k Margaretiným udiveným uším slabý vzlyk.

„Tahle hospodyně. Je trochu... divná,“ vysvětlil klidně taxikář.

Kapitola 2

George Ravini nebyl to, koho byste nazvali podivínem. Vlastně to byl velmi přitažlivý muž. Kudrnaté hnědé vlasy, mužné neapolské rysy, výška, držení těla. Ale jen kdyby se k těmto výhodám, daným od přírody, přidal nejlepší oblek, jaký Savile Row dokázal vyrobit, bezvadný šedý klobouk, ratanová hůl, drahé šedé kožené rukavice, boty naleštěné do oslnivého lesku a vynikající šedé hedvábné ponožky – jen tehdy by byl obraz úplný a dostal by patřičný lesk. A nejvýraznější ozdobou tohoto “uměleckého díla” byly prsteny štěstí George Raviniho. Byl to pověřčivý muž a upřímně věřil v sílu talismanů. Malíček jeho pravé ruky zdobily tři zlaté prsteny, z nichž každý se pyšnil třemi velkými diamanty. V Saffron Hill, odkud Ravini pocházel, bylo nošení prstenů pro štěstí považováno za tradici.

Znuděný, posměšný polosmích muže, pro kterého už neexistují žádné záhady a který od života neočekává nic nového, mu téměř nezmizel z tváře. A tento úsměv nebyl předstíraný, protože George věděl, ne-li všechno, tak téměř všechno, co se v Londýně dělo nebo stát mohlo. Narodil se v jednopokojovém domě na Saffron Hill a postupem času se mu podařilo dosáhnout toho, že se z chudého chlapce, který sdílel postel s cirkusovou opicí svého otce, stal

majitelem nejen luxusního bytu na Halfmoon Street, ale i celé budovy, ve které se tento byt nacházel. Měl obrovský účet v Continental Bank; samotný příjem, který mu jeho cenné papíry přinášely, pokrýval všechny jeho výdaje. Kromě toho Ravini provozoval dva noční kluby a hernu, nemluvě o mnoha dalších zdrojích příjmů. Raviniho slovo bylo zákonem od Leightonu po Clerkenwell, jeho rozkazy byly poslouchány do vzdálenosti jedné míle od Fitzroy Square a žádný vůdce londýnského gangu se neodvážil zvednout hlavu bez Georgeova svolení, pokud se nechtěl ocitnout druhý den obvázaný od hlavy k patě na pohotovosti nemocnice Middlesex.

Teď byl zaneprázdněn čekáním. Trpělivě čekal, čas od času pohlédl na své zlaté náramkové hodinky a samolibým pohledem sledoval živé proudy tryskající z východů z nástupišť stanice Waterloo. Nádražní hodiny ukazovaly čtvrt na sedm; začal si prohlížet dav, který se hrnul z nástupiště číslo 7. O několik minut později uviděl dívku, na kterou čekal, narovnal si kravatu, lehce si odsunul klobouk na stranu a šel jí vstříc.

Margaret Belmanová byla příliš pohroužena do vlastních myšlenek, než aby přemýšlela o zdvořilém, mladistvém muži, který se ji tolikrát snažil poznat stejným způsobem – předstíráním, že se už někde potkali. Navíc ji výlet do hotelu Larms tak nadchl, že úplně zapomněla na existenci toho otravného pána a na to, že by mohl čekat na její návrat do města.

George Ravini se zastavil a spokojeně se usmíval a začal čekat, až se k němu přiblíží. Líbily se mu štíhlé dívky jejího typu, které nosily přísné šaty s punčochami a jednoduchými malými kloboučky. Zvedl klobouk a jeho prsteny se oslnivě zatřpytily.

„To jste vy?“ zvolala Margaret Belmanová a zarazila se.

„Dobrý večer, slečno Belmanová,“ pozdravil ji George a blýskl svým oslnivým úsměvem. „Nečekal jsem, že vás znovu potkám.“

Zatímco tiše šla dál, šel vedle ní.

„Škoda, že dnes nemám auto,“ poznamenal familiárně, „mohl bych vás svézt domů. Mám nového Rollse... Je to docela dobré auto. Nepoužívám ho moc často... Raději chodím pěšky z Halfmoon Street.“

„Jdete do Halfmoon Street?“ zeptala se bez velkého zájmu.

Ale George byl ostřílený veterán.

„Máme stejnou cestu.“

Zastavila se.

„Poslyšte, jak se jmenujete?“ zeptala se.

„Smith... Anderton Smith,“ odpověděl ochotně. „Proč chcete znát moje jméno?“

„Protože o naší schůzce povím prvnímu policistovi,“ řekla a pan Ravini, nezvyklý na takové výhrůžky, se překvapeně usmál.

„Nebud'te hloupá,“ řekl. „Nedělám nic špatného a nechtěla byste přece, aby se vaše jméno dostalo do novin, že ne? Kromě toho vám řeknu, že jsme staří přátelé a sama jste mě požádala, abych vás doprovodil.“

Pozorně se na něj podívala.

„Brzy se setkám s kamarádkou, kterou o tom bude velmi těžké přesvědčit,“ řekla Margaret. „Prosím, nechte mě být.“

Ale na vytrvalého mladého muže to nemělo žádný vliv. Usmál se, spokojený sám se sebou: „Nemusíte být nepříjemná! Jen se snažím být milý.“

Náhle ho chytil někdo za ruku. A to za bílého dne! Před tolika lidmi! Raviniho tmavé oči se nepříjemně zúžily.

Ovšem ten dotyčný vypadal naprosto neškodně. Byl to vysoký muž se skleslým výrazem v obličeji, v úplně zapnutém fraku a plstěném klobouku. Na velkém nose mu v poněkud zvláštním úhlu seděl skřípec v ocelové obroučce, tváře mu zdobily pískové kotlety a z pokrčené paže mu visel pevně srolovaný deštník. Už se setkal s panem J. G. Reederem, detektivem z Korunní prokuratury. Válečný zápal mu z očí okamžitě zmizel.

„Pane Reedere!“ zvolal a v jeho hlase zněla taková radost, že by si člověk mohl myslet, že je opravdu rád, že ho poznává. „Jaké milé překvapení! Seznamte se s mou přítelkyní, slečnou Belmanovou... Vyprovázím ji...“

„Nejdete náhodou do Flotsam Clubu na šálek čaje?“ zeptal se pan Reeder a zašklebil se. „Nebo možná do Harrabyho restaurace? Ne, ne, neodpovídejte, Georgi. Bože můj, to by pro ni bylo zajímavé!“ Široce se usmál, když viděl, jak se Ital mračí. „Ve Flotsamu,“ pokračoval, „byste mohl té mladé dámě ukázat, kde vaši přátelé předevčírem v noci chytili mladého lorda Follena a snažili se z něj vymlátit tři tisíce, které vám dlužil... Alespoň mi to tak řekli. A u Harrabyho byste jí mohl ukázat tu zajímavou malou místnost, kterou vchází policie, když uznáte za nutné zbavit se jednoho ze svých kompliců. Jaká škoda, že to neuvidí!“

Úsměv, který se objevil na náhle zbledlé tváři George Raviniho, vypadal poněkud nepřírozeně.

„Poslyšte, pane Reedere...“

„Promiňte, Georgi,“ zavrtěl pan Reeder ustaraně hlavou.

„Nechci ztrácet drahocenný čas. Nicméně vám věnuji ještě minutku,